

FESTA DE LA SANTÍSSIMA TRINITAT
Cicle C segona lectura

UN COP JUSTIFICATS

La carta de Pau als Romans és un dels llibres més importants del Nou Testament. En ell Pau tracta un dels temes cabdals del seu pensament: la justificació per la fe. En els capítols, que precedeixen el text de la segona lectura, que llegim avui (Rm 5,1-5) Pau ha tractat d'aquest tema en profunditat. El començament de la lectura: "Ara, doncs, que som justos per la fe" (v.1) ha de ser entès en relació a tot el que Pau ha dit anteriorment.

Pau coneix bé la doctrina de la justificació jueva. Com bon fariseu, que havia estat, sabia que el compliment de totes les prescripcions legals, derivades de la Torà, la Llei i de totes les subsegüents interpretacions havia d'atorgar la salvació de Déu i, quan la pràctica de les obres de la Llei s'hagués estès per tot Israel, hauria arribat el temps propici per l'adveniment del messies alliberador. Però amb el trobament amb Jesús ressuscitat, Pau s'adona que les coses van d'una altra manera. Les obres i els ritualismes derivats de la fidelitat a la Llei, la Torà no tenen capacitat d'atorgar la salvació, el que salva, el que fa just és la fe en Jesús. Tot al revés del convenciment dels fariseus, que creien que el compliment de les prescripcions legals tenia força suficient per obligar Déu a atorgar la salvació. Pau ara està convençut de la llibertat de Déu, capaç de concedir la salvació per pura generositat i no condicionat per la bona conducta de la persona humana. Evidentment la fe no es redueix a una activitat mental, mitjançant la qual s'arriba a saber qui és Jesús o entendre

conceptualment el contingut del seu missatge. Fe és fer de tota la vida i tota l'existència una voluntat decidida de posar en pràctica el programa de Jesús. L'exemple de creient, que Pau ha proposat és Abraham. Ell és el just, i ho és no pel fet d'haver realitzat la pràctica de la circumcisió, sinó per haver confiat plenament en la proposta i promesa, que Déu li feia i que als ulls de qualsevol lògica humana era un despropòsit descomunal. Un cop justificat, el creient pot aconseguir la pau. Aquesta pau interior és la que fa possible que s'enceti un procés que fa possible que davant els problemes de la vida (tribulacions) s'adquireixi la capacitat d'aguantar fort (paciència) a fi de no defallir quan sembla que no pots més (prova) i així arribar a l'esperança

La lectura acaba dient que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat el seu amor en els nostres cors (v.5). El to poètic de la construcció literària pot diluir el significat profund de la frase. Cor no s'ha de prendre en sentit anatòmic, sinó que el cor és l'interior més profund de la persona. Si en l'esser humà hi ha un lloc on es prenen les decisions, on nia el coneixement, on vibra la sintonia del trobament aquest lloc és el cor. Quan aquest cor queda impregnat de l'amor, que és Deu mateix, que és dinamisme i força perquè és Esperit, llavors la persona queda transformada radicalment i esdevé capaç de superar tota mena d'obstacles a fi que l'acompliment de projecte de Jesús sigui el que Pau, en altres paraules, anomena justificació per la fe.

La menció que el text fa de l'actuació de Jesús, l'Esperit i el Pare en favor del creient explica la seva presència en la litúrgia de la festa de la Trinitat